Ч. 221 Неділя 4 (16) жовтня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за злаженем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — До ситуациї. — Клерикально войсковий заговір против француской републики.)

На вчерашнім засіданю палати послів подав президент палати до відомости, що суд в Хебі домагає ся видания послів Шенерера і Іра. — Пос. Стапіньский поставив внесене, щоби всї неерарияльні уряди почтові удержавнено. — Пос. Бойко, Кремпа і Стапіньский інтерпелювали в справі поступованя львівскої дирекциї зелїзниць і в справі надужить галицких жандармів.

Президент міністрів ґр. Тун відповідав на ряд інтерпеляций, між иншими на інтерпеляцию Шрайбера і Маєра в справі ноти Муравєва о розоброеню. Ґр. Тун сказав, що наш міністер справ заграничних заявив петербурґскому правительству, що наше правительство готове о скілько можности підпирати красну гадку царя. Росийска ініциятива знайшла у всїх правительств прихильне приняте.

З порядку дневного наступила дальша дискусия над розпорядженями о провізориї буджетовій. Пос. д'Ельверт (контра-бесїдник) доказував, що теперішне правительство єсть не конституцийне, що оно залагоджує лиш інтереси певної ґрупи а не австрийскої держави, та що єсть орудием малої але могучої ґрупи феодальної шляхти, котра як учить істория, дїлала завсїгди на шкоду держави. — Другий контра-бесїдник Ґрабмаєр заявив именем вірноконституцийної партиї, що розпорядженя о провізориї буджетовій суть явним доказом фальшивої позициї правительства. Правительство не лиш видало на основі §. 14 розпорядженя о провізориї буджетовій, але й постанови о кредитї інвестицийним. Після реґуляміну предложеня того рода повинні бути передані комісиї буджетовій. З тої причини він і его партия будуть голосувати за переданем тих предложень комісиї буджетовій, але того голосованя не треба уважати за вотум довіря для правительства. Коли ми давнїйше мали якесь довіре до ґр. Туна, то длятого що в кабінетї засїдав один з нашої партиї; тепер ми стратили то довіре, тим більше, що видимо, що ґр. Тун не має анї охоти анї кваліфікациї до залагодженя справи язикової в справедливій дорозї і знаходить ся заєдно на манівцях.

Опісля промавляв ще пос. Ріґер (социяліст) і дебату над провізориєю угодовою перервано, а приступлено до дискусиї над пильними внесенями по чім засїдане закрито.

Ситуация парляментарна представляє ся не дуже рожево. Недавно тому Італіянцї а тепер партия вірноконституцийна заявила, що не має довіря до теперішного правительства; полудневі Славяни також не конче вдоволені і держать ся в резерві; Нїмцї зачинають знову поволи проявляти щораз більшу опозицию. Чи серед таких обставин знайде ся в налатї послів більшість готова кождої хвилї станути по сторонї правительства, можна сумнївати ся. Длятого не дивниця, що вже тепер говорять знову о короткім віку теперішного парляменту.

З Франциї наспіли алярмуючі вісти о якімсь заговорі войсковім против републики. Аґентия Гаваса рознесла вчера майже однозвучну ноту уміщену в ґазетах: Rappel, Aurore і Petite République, в котрій каже ся, що якась особистість, знаюча о заговорі, повідомила о тім Брісона, котрий в сій хвили зарядив средства осторожности. Matin доносить о наміренім замаху, але каже, що то був замах вимірений лиш против теперішного правительства. Републиканьскі ґазети кажуть, що має бути доказаним фактом, що бувший шеф ґен. штабу ґен. Боадефр укладав заговір спільно з провінциялом Єзуїтів ді Ляк. Вже віддавна було звістним, що Боадефр мав якісь зносини з ді Ляком. Жена Боадефра була протекторкою клерикального товариства Notr Dame de l'Arm і ще якогось другого. Згадане товариство мало множество філїй по краю именно же у всїх містах ґарнізонових і звістно було, що лиш ті офіцири і вояки могли числити на який аванс у войску, котрі належали до згаданого товариства. Правительство — кажуть — має докази, що в послїдних часах прибувало до Парижа множество офіцирів неприхильних републицї, а противно добрих републиканцїв висилано без важної причини на провінцию.

Замах на републику мав бути виконаний в недїлю рано, до чого страйк мав послужити за догідну нагоду. Міністер Шаноан мав виїхати а теперішний шеф ґен. штабу Ренуард мав его заступити і визискати хвилю. В Парижи збільшено залогу о 25.000 людий і войско порозставлювано на улицях. Отже в недїлю рано мали аґенти викликати розрухи окликами „Проч з Франциєю! Проч з армією!“ — а тогди мало войско виступити, завести стан облоги і арештувати 50 найвпливовійших републиканцїв. Спис тих, що мали бути арештовані, знайдено. Кажуть також, що до того заговору був вмішаний, а бодай щось знав о нїм, ґен. Цурлїнден і що осередком заговору був ґен. Пелїє. Брісcон довідав ся о заговорі в той спосіб, що якісь політичні особи повідомили его о тім, що двох високих достойників вой-

---

10)

ЯКОВ БАЧІ.

Угорско-босаньске оповіданє Делїґо.

(Переклад з нїмецкого).

(Дальше).

Там коло панів не міг Омер вже дочекати ся свого приятеля. Він слухав уважно розмови старих, але не дивниця, що молодому чоловікови вже таки на смерть огидло слухати, як паша вже сїмнайцятий раз повтаряв, що султан ледви чи міг би знайти лїпшого великого везира, як він, і що він в сім случаю післав би Гассана-беґа до Буди, де такого чоловіка потреба. Ібрагім в ґрунтї річи годив ся з пашою о стілько, о скілько він говорив о собі як о великім везирі, але впрочім не хотів тут, де був гостем, говорити о сїй справі отверто. Беґ, яко господар дому, годив ся на все. Він би був за нїщо в сьвітї не рушив ся з місця, а неприємно єму було, що его син сидить так довго між жінками. Коли Гассан явив ся, закликав его батько до себе і казав давати обід.

— А не забудь сказати дїсдарови, щоби поставив на башту чотирох людий і щоби они не запили ся, а двох нехай стоїть коло брами. Скоро би побачили щось підозріного, нехай дїсдар дасть менї зараз знати. На замку богато людий, а бачність найлїпшим слугою чоловіка.

Як-раз, коли молодий беґ хотів виконати приказ, увійшов старший кухар а за ним другі кухарі, та внесли барана начиненого рижом, а панове гості від того запаху, який понїс ся від него, позабували навіть на свої далеко сягаючі пляни. Господар дому розділяв кусні поміж всїх, але не по стілько, щоби зголоднїлі гості аж не могли того з'їсти. Відтак слїдував цїлий ряд самих найвибагливійших страв. Подано начиняні динї, печеню з рожна, а попри то солодкі річи, люблені на Всходї, котрим кухар із Всходу понадавав хороші імена, називши н. пр. найсмачнїйшу ласощ: „кадун буду“ (локоть жінки). Опісля прийшли на стіл штрудель, паприкована ярина, незрівнаний піляв і овочі. Яко велику рідкість подано також чорну зупу (каву), а попри то подавано собі з рук до рук шербет [1]), та й найлїпшу стару як сьвіт горівку сілворіум (сливовицю). Підчас обіду, давним турецким звичаєм, не говорено нїчого, бо преці при такій нагоді рот і язик мають і без того роботу а говорене могло би лиш шкодити.

По обіді вийшли панове до города, де якийсь весельчак, з лисячим хвостом на шапцї, став виробляти веілякі штуки. Паша від сьміху аж за боки брав ся, коли Делї-баші (так називано того артиста) став показувати, що він би виробляв з темешварским пашою, та як би він его валив по животї, а при тім удавав, як кривив би ся той паша. Старому й на гадку не приходило, що й у него такий же самий кругленький і товстенький живіт, та що Делї-баші видумав ту цїлу історию на него самого. Відтак пішли співи, понеслись тужливі турецкі піснї; кождий сьпівав і танцював як міг і умів.

Молодцї стояли під якимсь розлогим деревом і звідси приглядали ся всему. Молодому Гассанови прийшов на гадку приказ батька; він прийшов до дїсдара і сказав єму, що батько наказав. Капітан замковий вислухав то розпорядженє з запекоєним трохи поглядом, але з виразом послуху на лици і лиш сказав:

— Та же я чоловік, так і буде.

Молодий беґ чомусь сумнївав ся, що дїсдар дїйстно чоловіком, але у него було що иншого на думцї і він успокоїв ся тим завіренєм. А дїсдар, ледви що молодий беґ відійшов, почав зараз виговорювати:

— Хиба-ж то не свиньство жадати нинї від людий, щоби они не запили ся? Звідки-ж менї взяти нинї шістьох тверезих людий? Чей годї просити менї пашу джінів (злих духів), щоби мене роздерли на шість куснїв, бо хто би був тогди дїсдаром? А відтак не знати, нащо таке дуже сторожити? А хто-ж мав око на того угорского боввана, як не я? (Він ще її рукою показав сам на себе). Та яка менї за то

[1]) Шербет — цукрова маса з соком з яких овочів або з рожевою водою.

скових сходили ся з кн. Віктором Наполеоном. Кажуть, що правительство поробило всї міри осторожности, щоби не допустити до замаху. Над ґенералами підозріними о замах заведено строгий надзір при помочи тайних аґентів і скоро би лиш що небудь показало ся, будуть зараз арештовані.

Новинки.

Львів дня 15-го жовтня 1898.

— **Іменованя.** II. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував професора коломийскої ґімназиї Крисиньского професором львівскої школи промислової.

— **На шляху електричного трамваю у Львові** буде від дня 16-го с. м. обовязувати зимовий розклад їзди, а то рух буде розпочинати ся не від 6-ої а від 7-ої години рано і буде тревати до години 10-ої вечером замість як дотепер до 11-ої години.

— **Пригода на зелїзници.** Вчера рано перед 9-ою годиною переїхав зелїзничий поїзд, що ішов зі Стрия до Львова перед мостом на Богданівцї робітника незвістного назвиска. Зелїзничий шлях творить перед тим мостом досить великий лук і веде поміж двома високими насипами. Отже при кінци того луку наїхав на згаданого робітника, котрий увійшов на шини не видячи поїзду. Машиніст здержав зараз машину, але труп нещастного був вже під послїдними вагонами. В наслїдок тої пригоди спізнив ся поїзд о 15 мінут.

— **З Америки.** О. Нестор Дмитрів з Канади пише в американьскій „Свободї“: „В галицкій газетї „Дїло“ вичитав я оголошене корабельної компанії з Роттердаму, де стоїть, що за 100 зр. перевозить та компанїя людий з Роттердаму аж до Вінніпеґу. На око здавалось би, що оно дешевше, бо з Гамбурґа до Вінніпеґу коштував перевіз того року 117 зр. Однако, хто знає добре відносини, мусить відрадити їзду до Канади на Роттердам. Чому? — По перше: наші люди, як приїдуть до Ню-Йорку в своїх прадїдних одягах, то американьскі пани збігають ся як на цирк. Уряд іміґраційний вишукує всякі можливі і неможливі причини, щоби таких людий повернути до краю. А як вже хто не має гроший і не може подати імен своїх знакомих, до котрих їде, того певне повернуть до Галичини. Я вже згадував в „Свободї“ за таких людий, котрих завернули до краю. Дальше: люди, котрі їдуть на Ню-Йорк до Канади, мусять їхати до Вінніпеґу через Сполучені Держави. По дорозї пересїдають ся по кільканайцять разів з поїзду до поїзду, поштуркувані зелїзничою службою і ледве з великою бідою, невіряні, збіджені пригелепають ся до Вінніпеґу. Хто хоче дістати ся на кольонїю, мусить їхати канадийскою зелїзницею, а та зелїзниця, що перевозить з Вінніпеґу даром тих людий, котрі їдуть на Галїфакс, каже собі солоно платити тим людям, що їдуть на Ню-Йорк. Отже як видно, тут нема зиску, тілько велика страта. Длятого хто хоче вже конче вибирати ся до Канади, най не їде на Роттердам, а на Гамбурґ“.

— **Пропав без вісти — полк войска.** Таке могло лучитись тілько в казочній Америцї, що про полк, зложений з 1.200 людий, нїхто з командуючих офіцирів не мав вісти. Отже така пригода зайшла з 32 мічіґеньским полком, котрий загинув між Джексонвіль у державі Філядельфія між Айленд в Мічіґенї. В Европі чули вже про пропавші без вісти передні сторожі, котрі підчас недавної війни іспаньско-американьскої згинули в чужих краях; але нїхто не чув, щоби міг загинути цїлий полк. Чи оно навіть подібне, щоби 1.200 людий з старшиною пропало безслїдно навіть підчас повени або землетрясеня? В Мічіґенї непокоїли ся довший час Янкеси, почувши, що 32-ий полк, зложений з їх синів і горожан, виїхав з Джексонвіль і від довшого часу пропав в безвісти. Засмучені горожани звернули ся до свого сенатора, а той в телеґрафічній дорозї до ад'ютанта в мінїстерстві війни, а звідтам знов телеґрафовано на всї усюди; але полк пропав, як камінь у воду. Горожани Мічіґену оплакали вже пропажу молодечого цьвіту, а вкінци освоїли ся з гадкою о конечности зложеня такої великої жертви (1.200 люда) на жертвеннику вільної своєї вітчини. Минуло кілька днїв, пропавший полк сам дав знати про себе. Радість і „веселіє“.... І щож? — спитає цїкавий читатель — де они були, звідки взяли ся?... Хоробрий полк Мічіґенців закватирував ся в якійсь малій містинї і очікував „висших приказів“, а не діждавшись, вернув до Мічіґену. Головний войсковий заряд не знав де подїв ся сей полк, чи був в Азиї, чи в Антилях, чи в Сполучених Державах. Таке можливе хиба лиш в американьскім войску.

— **Здичілі люди.** Перед кількома днями на Угорщинї недалеко села Горнштайн найдено в лїсї чоловіка глухонїмого, з довгою буріхатою бородою і довгим волосем. Нещасний цїлковито стуманїв і здичів. Звідки походить і як довго він вів житє в сей нелюдский спосіб, доси ще не справджено. Бідаком заняли ся милосерні люди. — Другий подібний випадок лучив ся в Віллягу, в Каринтиї. Одна патруля жандармериї спостерегла взносячий ся дим в лїсї. Гадала, що се вибух пожар лїса і поспішила на місце. Тут найшли в закутинї хату зліплену з каміня, дерева і землї. В однім кутї стояла стрільба а коло неї лежали острі набої. По кількох хвилях явив ся мешканець хати, цїлком здичілий чоловік, з довгою нечесаною бородою й волосем. Лице було обліплене брудом а одежа складала ся з подертих лахманів. Коли его хотїли арештувати, боронив ся і грозив набитим револьвером. Его заведено до Віллях, і тут він признав ся, що називає ся Йосиф Пернеґґер, але більше нїчого о собі не хотїв сказати. Як довго жив в лїсї, не може собі пригадати. Живив ся овочами і зьвірятами.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Добрі ради.

— Що значить добре насїне! Один з наших читателїв, п. А. Д. в Гар., спровадив собі після захвалюваного нами свого часу катальоґу віденьскої фірми: Ands. Ad. Markl's Söhne Wien I. Am Hof Nr. 13, два роди насїня капусти, а іменно капусту, звану: „Hartkopf“ (число катальоґу 126) і капусту Бравншвайґску (ч. 122), а тепер на наше запитане ось що нам доносить: „Я здержав ся з відповідию, щоби дати докладний опис, а що тепер капусту вирубую до квашеня, отже можу єї добре описати: 1) Капуста „Hartkopf“, головка цїлком очищена, готова до шаткованя, важить 3·50 кільоґр.; обем головки (боком доокола) виносить 70 центиметрів, а з гори на долино 66 центиметрів. Качан єсть в головцї довший як в бравншвайґскій, але тонший. Головка густа. — 2) Капуста бравншвайґска, головка очищена цїлком, готова до шаткованя, важить 3·83 кільоґр. а обем головки серединою 90 центиметрів, з гори на долину 70 центим., качан коротший, але грубший, як у попередної. — Таких примірників єсть 70 на 100 головок, инші головки суть трохи меншї. При тім мушу і то сказати, що до повисшого виміру не вибирало ся зовсїм оказу найбільшого і найкрасшого, бо треба би було всю капусту вирубати, очистити і кожду головку переважити. Суть окази може ще що-до ваги і обему більші. Єсть то рід капусти вдячний для господарства, бо на маленьким просторі можна мати тото, що другий на великім. Нехай отже пробують і инші господарі, а не пожалують того. Треба однакож доложити працї і добре підливати в часї посухи. Шаткує ся вчасно, бо головки пукають — видко, що капуста тота приходить раньше як звичайна. — Стілько наш читатель. Ми від себе звертаємо лиш на то увагу, як то виплатить ся, коли спровадити собі добре насїне. А спроваджувати треба н е в і д

заплата? Мало що а були би ще з мене й шкіру здоймили. — Але він все таки пішов і вислав чотирох людий на башту, з чого они були дуже раді, бо доси лиш дрімали, а тепер могли там і спати. Двох уставив він коло брами і наказав їм дати зараз знати, скоро би щось підозріного побачили.

Ледви що минуло чверть години, як вже дїйстно один з них прибіг і дав знати, що гора Мулєс нахилила ся своїм вершком в долину і таки в їх очах стала крутити ся. Капітан і сам готов був через хвильку тому повірити, але відтак врізав свого підвластного кулаком під сам ніс і лишив его. Вояк з болю не знав що робити, як хиба лиш дати знати свому товаришеви, що ему пригодило ся. Але на своє давне становище вже не пішов, а его товариш, що лишив ся коло брами, дивив ся доти, як крутить ся гора, доки аж сам не покотив ся на землю.

Північ вже була минула. Огнї горіли щораз слабшою полуміною, до грани не докидав вже нїхто ріща. Служба позаходила до наметів, конї були поприв'язувані, а тут і там чути вже було як де хто хропить; громадки що сидїли коло ватри щораз в довших перервах відзивали ся до себе, дуди ще лиш рідко коли запищали, а Делї-баші так був захрип, що вже й слова не міг промовити. Тай пани зайшли до хати, а оба молодцї, змучені з дороги пішли спочивати. Незадовго всюди стало тихо, огнї потахли, деneде показувала ся ще з грани лиш маленька полумінь а наконець і та згасла, грань вкрила ся попелом. В горах завили якісь пси а рівночасно цьвірінкали цьвіркуни на поли і жаби рерахкали в Санї. Настала лїтна ніч в своїм маєстатичнім спокою, на небі сьвітили ся зірки, але не могли перемогти темноту, серед котрої лиш гори зарисовували ся виразнїйше понад цїлу охрестність.

Та й в гаремі було вже тихо. Панї дому спала вже як звичайно глубоким сном. Служницї хоч би лиш від того, що надпідглядали через цїлий день, були вже помучені, а навіть Зулейчина улюблена служниця вже спала. Лиш дївчинї і серед темноти не замикали ся очи, она обернула ся позад себе і подивила ся на матір. Єї лице набрало виразу, як у тої русалки лїсової; тверда і рішуча сила волї відбивала ся на нїм. Она підійшла на пальцях до матери і поцїлувала єї волосе; — жінцї мабуть снило ся щось красного, бо она усьміхнула ся. Відтак висунула ся Зулейка тихцем з комнати і зійшла на долину до своєї служницї, виймила одїне свого брата, вишукала красні венецияньскі ножицї, що єї батько привіз був з осецкого ярмарку і обтяла собі ними відразу волосе при самій голові. Взявши свою буйну окрасу в руки дивила ся довго на той свій „одинокий скарб“ і поклала его відтак коло своєї вірної посестри. Не надумуючись анї хвилї надягнула на себе одїж, взяла турбан на голову, заткнула ніж за пояс і не кажучи анї слова, вийшла з хати.

Дїсдар так пильнував, що она могла легко вийти з замку. Не було анї живої душі. Дївчина мала надію знайти Якова. Она гадала, що то не може бути, щоби той, котрого она собі вибрала не додержав свого приреченя. Пішла понад Сану, де виділа богато коний, що там пасли ся, але як далеко і широко не видко було й живої душі.

Пустилась до хати черця, але застала єї замкнену. Не потребувала сильно пукати, чернець налякав ся і вийшов на двір з лямпкою, що завсїгди горіла у него перед хрестом.

— Чого тобі треба, чоловіче, в так раннїй порі? — спитав він голосно.

— Не говори так голосно, пан-отчику, лиш пусти до хати — сказала дївчина. — Я Зулейка, твоя Мілька.

Чернець рідко коли в своїм житю був перепудив ся, але тепер зі страху таки й слова не міг примовити. — Дрожачим голосом спитав він:

— А то-ж що? За чим же ти прийшла до мене? Чи то ти таки направду?

— Та вже-ж, що я і не уступлю ся звідси, аж доки менї не скажеш, де Яков і чому він не додержав свого приреченя.

Чернець замкнув двері, але так був змішаний, що аж не міг опамятати ся; дивив ся на ту молоденьку людину і ще нїколи не знаходив ся в так прикрім положеню. Дївчинї вже за довго було ждати і она відозвала ся нетерпеливо:

— Ну, кажи-ж бо!

— Дуже зле, моя душечко. Чому ти не послухала своєї матери, коли прецї Яков не може бути твоїм! Як довідає ся твій тато, що ти була у мене, то каже моїх одновірцїв на паль вбивати. Про мене байдуже, але що тоті тобі завинили?

— Дай менї, отче, на то відповідь, чому Яков

того, що перепродує насіне, отже не з торговель насінем, але від тих, що продукують насіне на продаж, від продуцентів безпосередно.

— Гусяче пірє. У нас можна ще з одним продуктом робити добрі інтереси, коби лиш наші люди мали хоч трошки розуму і охоти до того. От н. пр. гусяче пірє єсть дуже важним артикулом торговельним. Хто єго не потребує? А в містах, де прецї годї годувати гуси таки великий попит за ним і оно добре платить ся. Суть навіть купцї, котрі лиш пірєм торгують, продають єго на кіля і роблять подушки та перини. Нашї господарі, чи там господинї, могли би мати вже красний дохід з гусячого піря, як би єго продавали лиш тим купцям по більших містах, а в спілцї могли би навіть висилати пірє за границю. Не хочемо тут розводити ся дальше над тим, як причинилась би торговля пірєм на піднесенє годівлї гусий і дробу взагалї та який хосен принесла би нашим господарям, а звернемо лиш увагу на то, як обходити ся з гусячим пірєм взагалї, а особливо з пірєм з зарізаних гусок. Найлїпше єсть пірє і найдорожше платить ся, скубане з живих гусий; але треба на то уважати, щоби гуси до підскубуваня були зовсїм чисті і щоби пірє зараз при скубаню сортувати. При сортованю піря робить ся три сорти. На зарізаних гусках скубе ся насамперед грубше пірє, а відтак мякше, спідне, під тамтим. Першу сорту дає пірє з черева, грудий і з під крил; другу сорту піря з ніг і лопаток, а трету сорту піря з хребта і крил. Пірє сеї третої сорти єсть найтвердше і длятого платить ся найдешевше. Пірє треба зараз дерти, а коли не можна то треба єго зложити в мішок і вложити в теплу піч напалену на стілько, щоби мішок і пірє не затлїло ся. В пірю спрятанім на довший час без тої осторожности кидає ся дуже легко міль і нищить єго. Пірє дре ся в той спосіб, що з обох боків пипчика віддирає ся з гори на долину т. зв. хоругowку; горішні кінчики треба лишати як найменші, але не відривати або не відтинати їх та не мішати до иншого піря. При купнї піря треба також на то уважати, щоби на нїм не було таких кінчиків, бо они легко пробивають насипку, діравлять єї і вилазять. Все замащене кровю пірє треба відкидати на бік.

Переписка господарска.

Н. Кучмій: Чи не належало би сегорічні морви вкрити па зиму гноєм або соломою? — В такім случаю, коли морви не посаджені в затишнім місци, коли була би обава, що можуть вимерзнути, можна би їх осторожно вкрити ріщєм, на котре можна би дати трохи соломи, але й то треба лиш тогди зробити, коли би можна побоюватя ся великих і сухих морозів. Гноєм вкривати не потреба. (Коли Ваша ласка, то подайте свою докладну адресу і напиштїть, кілько більше менше морв маєте та які Ваші дальші пляни).

Н. Гуз. в Б.: 1) Яка причина єсть, що поросятам у віцї від 1—4 місяцїв пухнуть писки, а радше на самім рилї формують ся болячки — менше більше по місяци отвирають ся, т. є. пукають, ропа витїкає, а дірка позістає, т. є. зістає отвір до середини писка, так, що пізнїйше, коли побирає корм, часть сего дїркою з болячки (?) виходить? Таких хорих маю 30 штук. — Вже сам факт, що маєте аж 30 штук хорих на однакову хоробу, повинен був навести Вас на здогад, чи то не яка зарazлива хороба. Скоро лиш кілька штук захорувало, треба було зараз завізвати ветеринаря. Зробіть же тепер так зараз, а заким ветеринар прийде, відлучіть хорі від здорових а хліви кажіть добре повичищувати і добре скропити карболем. Ми звідси, розуміє ся, не можемо знати докладно, що єсть; але здогадуємо ся, що межи Вашими свиньми кинулась зараза пискова, котра у свиний іменно тим проявляє ся, що на рилах кидають ся їм боляки. Хороба триває звичайно до 14 днїв, але при догідних для неї обставинах (нечисті хліви, брак помочи і т. д.) може тягнути ся і довше а боляки тогди гниють. Щоби же аж так вже перегнили, що аж поробили ся на скрізь дїри до писка, то якось нам здає ся неімовірним. Може Ви не добре придивили ся? Колиж-би так, то рану треба полокати насамперед 2 % розпуском Kali hypermanganicum (кажіть зробити собі в аптиці), пізнїйше лиш 1 % водою карболевою; свинї треба держати чисто, давати часто суху підстїлку і відповідно живити. Але найважнїйша річ, порадитись зараз ветеринаря, і зробити то, що він скаже, бо можете потерпіти велику шкоду. — 2) Про вовчка житного подавали ми недавно тому обширну і докладну раду в „Добрих радах", пошукайте собі там.

М. Галік. в П.: Який лїк на кордюк? Кордюк єсть то рана — як пишете і як то всї господарі знають — на язици у худобини від того, що їй щось вбє ся в язик. Отже перша річ, щоби то, що вбило ся, видобути з язика. Коли оно лишає ся в язицї, то природа сама старає ся єго вигнати в той спосіб, що рана гниє, материзує. В такім случаю треба рану очищувати і промивати. Коли би рана була велика і дуже гнила, то до промиваня можна розпустити у водї кілька зерен Kali hypermanganicum (дістане ся в аптицї за пару крейцарів). Промивати треба по кілька разів на день, особливо же по кождім їдженю, і уживати до того квача або шмати. Коли рана менше гниє, можна до промиваня уживати вару з дубової або вербової кори. (На 1 часть кори бере ся 20 частий води і варить ся пів години). Промивають також варом з шальвії вмішаним з медом і оцтом. Коли рана материзує, можна єї пензлювати слїдуючою мішаниною: 1 ґрам вітриолю цинку (в порошку), 40 ґрам. меду і 6 ґрамів міргової тинктури. То все треба дуже добре вимішати і пензлювати худобині рану 3 або 4 рази на день. Взагалї таку рану гоїть не так сам лїк, як часте примиванє і велика чистота. Наконець треба худобину відповідно живити — не давати твердої пашї, лиш лїтом зелену пашу, зимою осипку з бульбами і т. п.

Телеґрами.

Відень 15 жовтня. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера до Будапешту; нинї має там Цїсар приймити на авдиенциї бар. Банфі'ого, а відтак поїде на кілька тиждинів до Ґеделе.

Париж 15 жовтня. Аґентия Гаваса доносить, що мінїстерство справ внутрішних мовчить о заговорі, о котрім ранїшні ґазети пишуть. Кажуть, що мінїстер війни, котрий мав нинї виїхати до Шомон, останесь в Парижи.

Париж 15 жовтня. Liberte доносить, що Брісон довідав ся о якійсь тайній кореспонденциї ґен. Боадефра і Пелїє з кн. Віктором Наполеоном.

Париж 15 жовтня. Agence nationale каже, що має уповажненє від мінїстерства війни заявити, що вість о якімсь заговорі войсковім і о намїренім замаху на державу єсть безосновна.

Париж 15 жовтня. Полїтичний сьвіт не конче перепудив ся вістий о заговорі. Мінїстерство справ внутрішних не заперечує тих вістий, бо було би нерозумно заперечувати лиш просту чутку, котра пішла з того, що одні виділи якогось ґенерала з провінциялом Єзуїтів о. де Ляком, другі якогось ґенерала з Дерулєдом, а треті з кн. Наполеоном в Брукселї. В сю послїдну чутку нїхто не вірить. Дехто думає, що чутку о заговорі розпустили социялїсти, щоби тим осягнути відкликанє войска спровадженого з Парижа. Після инших розпустили чутку ґазети прихильні Драйфусови.

Александрия 15 жовтня. Полїция арештувала послїдної ночи 9 італїяньских анархістів а у одного з них, властителя кавярнї знайдено бомби призначені мабуть на нїмецкого цїсаря або Кедива.

не може бути моїм! А коли боїш ся мого батька, то ходи зі мною і пошукай менї Якова.

— Яков божий! — відповів чернець а відтак розповів їй всю розмову з Яковом, але при тім замовчав, що дав Якову поручаюче письмо і куди молодець пішов.

— Коли Яков божий, то чому він не може бути і моїм? — спитала дівчина. — Та-ж і я божа.

Она не могла того ніяк зрозуміти, чому Яков єї покинув і не додержав свого приреченя.

Чернець старав ся успокоїти єї, і наконець сказав їй отверто, що она не може нїколи бути жінкою Якова, бо він хоче бути монахом.

Дївчина не зрозуміла того, а то ще збільшило клопіт черця. Бо раз він не конче добре знав ся на церковній науцї, а відтак і сам не богато над тим роздумував, длячого; знав лиш, що так єсть. Але хоч би й знав, то надармо був би то поясняв вихованій в гаремі на пів християньскій дитинї.

Отже говорив о тім горю, яке наповняло серце Якова задля того, що він не може стати Турком, як він єї дуже любив і що нехай она тепер успокоїть ся. Але тим дїлляв він ще лиш оливи до огню.

— Таже я християнка; коли він мене любив, то чому покинув? Менї все одно, куди би він мене завів. Але я єго не покину ся, піду за ним, знайду єго; для мене нема нїчого на сїм сьвітї, лиш він!

Чернець взяв ся єї тепер просити. Голосом промавляючим до серця, розповів він їй історию єї матери, та напоминав єї, щоби она не робила гризоти своїм родителям. Коли хотять єї віддати, то нехай іде за того, котрого вибрав єї брат, та нехай старає ся навернути єго серце до доброго. Богато християн вагибає в неволи, а она би могла улекшити їх недолю, Бог би єї нагородив за то на тамтїм сьвітї.

Зулейці майже вже терпцю неставало вислухати тої бесїди до кінця, відтак відозвала ся до него з цїлою силою, на яку лиш могла здобути ся:

— За пізно, сьвятий пан-отчику, підеш зі мною! Чи гадаєш, що ти годен доньку Гассана-беґа відвести від того, що она хоче? Досить зле, що Яков тебе послухав!

Тепер прийшла черга на черця.

— Люба дитинко, або іди зараз на гору до замку, але в сїй хвили, або я тут тебе замкну і кажу збудити твого батька. Я не хочу бути тим, що навів би на него нещаво. Злим за добре не відплачую ся, то мій обовязок і моя повинність.

— Ну, мій сьвятий отче, побачимо — відповіла Зулейка і нараз з лоскотом замкнула двері за черцем, підложила під двері великий камінь і вхопила коня, що недалеко пас ся.

Вже небо на всходї ставало червоне а ранний вітер повіяв холодом по розворушеній дївчинї. Ще хвильку споглядала на замок, як би не знала що робити. Але не довго надумувала ся, сїла на коня і пустилась на північ понад Сану аж відтак вязлась на гостинець. Коли виїхала на вершок горба, оглянула ся поза себе відтак сїпнула коня і пігнала жвавим труском. Невадовго не було вже й тупоту копит чути; „цьвітка з Камичаку" щезла. **(Дальше буде).**

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

Поручає ся
торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

Тягнене в суботу 22-го жовтня

1. Головна виграна **100.000 корон**
2. Головна виграна **25.000 корон**
3. Головна виграна **10.000 корон**

готівкою з 20% на податок.

ВІДЕНЬСКІ ЛЬОСИ по 50 кр.

поручають: М. Йонаш, Кіц & Штоф, М. Кляйфельд, Корнман & Файгенбавм, Ґустав Макс. Самуелї & Ляндав, Авг. Шеленберґ і син, Сокаль & Ліліен. 42

Для Львова і Галичиии
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

---

4 3/4 кільо кави

netto вільне від порта за посліплатою або за присланем гроший. Під 43 ґваранциею найлїпший товар.

Африк. Мока перлова . .	зр.	3·70
Сантос дуже добра . . .	„	3·42
Сальвадор зелена найліп.	„	4·35
Цейльон ясно-зел. найліп.	„	6·10
Золота Ява жовта найліп.	„	5·90
Пері кава знамен. сильна	„	5·55
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·90

Цїнники і тарифа цлова даром.
ETTLINGER & Co., HAMBURG.

Старим і молодим

поручаю недавно видану і значно побільшену книжку радника мед. дра Мілера о
недугах тайних і нервових і радикальнім їх виліченю.
За надісланем **60 кр.** в марках
CARL ROEBER, Braunschweig.

НАУКУ КРОЮ

і шитя убрань дамских

систематично проваджену, подають в ряді статїй **„MODY PARYSKIE"** найдешевше і найгарнїйше ілюстроване письмо для жінок.

Кожда з пань запізнавши ся з тими статями, буде могла без помочи кравчинї зробити для себе відповідну туалету.

„MODY PARYSKIE" коштують квартально лиш 1 злр., піврічно 2 злр., річно 4 злр., а пренумерату належить присилати до Амінїстрациї **„Mód Paryskich"** у Львові ул. Личаківска ч. 27.

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адмініструциї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жадане безплатно.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).